

9.søndag efter trinitatis

Jesus sagde også til disciplene: »Der var en rig mand, som havde en godsforvalter; om ham fik han underhånden at vide, at han ødslede hans ejendom bort. Så tilkaldte han forvalteren og spurgte: Hvad er det, jeg hører om dig? Aflæg regnskab for din forvaltning, for du kan ikke længere være forvalter. Men forvalteren spurgte sig selv: Hvad skal jeg gøre, nu da min herre tager min stilling fra mig? Grave har jeg ikke kræfter til, tigge skammer jeg mig ved. Nu ved jeg, hvad jeg vil gøre, for at folk skal tage imod mig i deres huse, når jeg bliver sat fra bestillingen. Han kaldte så sin herres skyldnere til sig én for én og spurgte den første: Hvor meget skylder du min herre? Hundrede ankre olie, svarede han. Forvalteren sagde: Her er dit gældsbevis, sæt dig straks ned og skriv halvtreds! Derefter spurgte han en anden: Og du, hvor meget skylder du? Hundrede tønder hvede, svarede han. Til ham sagde forvalteren: Her er dit gældsbevis, skriv firs!« Og Herren roste den uærlige forvalter, fordi han havde handlet klogt. For denne verdens børn handler langt klogere over for deres egne, end lysets børn gør. »Jeg siger jer: Skaf jer venner ved hjælp af den uærlige mammon, for at de, når den slipper op, kan tage imod jer i de evige boliger.

Luk. 16,1-9

Guds gode forvaltere

MOGENS GOTTFRED JENSEN

Tanken

Hvad er meningen? Hvordan kan Jesus finde på at rose denne uærlige godsforvalter? En ting står klart, og det er, at Jesus ikke roser forvalteren for hans uærlighed, men for hans klogskab, nemlig at han forstod at udnytte de midler, han var betroet på at skaffe sig venner i evigheden. Det er det irriterende ved Jesus, at han er så provokerende, så uforudsigelig. Gang på gang overrumpler han os med sine historier. Alt sammen kun for at få en pointe frem, så den står soleklar for os, nemlig at det, vi kalder vores, slet ikke er vores, men er Guds.

Troen

Man må tage hatten af for evangelisten Lukas, at han ikke har udeladt denne fortælling af Jesus. Han kunne jo sagtens have udeladt denne lignelse, da der jo var stof nok at skrive ned. Men det gjorde han ikke. Så der må være en mening med, at Lukas fortæller om den utro godsforvalter. Og meningen er ganske

enkelt, at vi ikke er godsejere men forvaltere. Alt, hvad vi ejer, ejer vi i virkeligheden ikke; vi har det kun til låns. Det tilhører i virkeligheden Gud og ham alene. Lignelsen rammer altså en pæl igennem det, vi kalder den private ejendomsret. Godsforvalteren har ikke noget, han kan kalde sit. Det blev hans ulykke, da han glemte det, men det blev også hans redning, da han huskede det. Forvalteren er altså på en gang et dårligt eksempel og et godt eksempel. Når han ødsler sin herres penge bort, er han et dårligt eksempel. Når han er gavmild med de penge, han er blevet betroet, er han et godt eksempel. Dette viser os rigtig meget af, hvordan vi skal forholde os til det, der blevet os beroet. Vi har alle fået et eller andet beløb at skulle forvalte. Men hvad enten vi har fået meget eller lidt betroet, er det dog Guds. Det er Guds penge, det er Guds bil, det er Guds bolig, mit tøj er Guds, min tid er Guds, mit helbred er også Guds. Det hele tilhører Gud, hver en evne, selve livet.

Men alt det har Gud betroet mig. Hvorfor? Jo, for at jeg skal dele det med andre. Vi skal dele ud af det, som ikke er vores eget. Og det kan vi roligt gøre, for min tid er jo ikke min egen. Det giver overskud til at køre en tur med min ældre gangbesværede nabo. Det gør det nemmere at dele nogle af mine penge med den fattige og være gavmild ved at give penge til missionsarbejde. For det er jo ikke mine penge, men Guds. Det inspirerer mig til at købe lidt mindre tøj til mig selv og dele mit eget overskudslager med den fattige, som står og mangler netop de par bukser, jeg synes, er blevet umoderne. Alt kan jeg dele med mit medmenneske. For det er jo i virkeligheden ikke mit, men Guds. Jeg er kun gavmild på hans vegne.

Det kan vi lære af den utro godsforvalter.

Lignelsen handler om penge, men den handler også om, at vi står til ansvar over for Gud, godsejeren. Vi er skabt til at ære, tilbede og tjene ham. Men der står røde tal på bundlinjen i vores livs regnskab. Hvad blev der af den kærlighed, som fyldte dig, dengang du kom til tro på Kristus? Hvad blev der af din omsorg for glemte og ensomme mennesker? Hvad blev der af beslutningen om at lægge synden bag dig? Hvordan gik det med at læse i hans ord og bede - om ikke hver dag så dog med jævne mellemrum? Og når du endelig finder tid til at bede, er dine bønner blevet en stereotyp gentagelse af ønsket om velsignelse over det ene eller det andet. Hvor er det inderlige fællesskab med din Gud? Gud siger: 'Hvad er det, jeg hører om dig? Aflæg regnskab for din forvaltning, for du kan ikke længere være forvalter.'

Men Jesus vil ikke efterlade os fortvivlede over vores manglende gudsyndelse, men hjælpe os med at se, hvordan den utro godsforvalter handler, for at vi må gøre det samme. Han giver gældssanering på sin herres vegne, og samtidig

skaffer han sig venner, som vil modtage ham i evigheden. Mon ikke det er sådan, syndere bør gøre. Spredte gældssanering, tilgivelse til alle Guds skyldnere. Fordi vi selv skylder Gud så meget, at alt andet ville være ynkværdigt. Den forvalter, som vedgår arv og gæld og gør sit til at sprede tilgivelse på sin herres vegne, han skal ikke mangle tilgivelse fra Herren selv. Han skal ikke blot få tilgivet 50 eller 25 % af sin gæld, men få fuld gældssanering. Og han skal ikke savnes, når den uretfærdige mammon slipper op, og vi mødes i evigheden.

Den rige mand er et billede på Gud, og vi er hans forvaltere, som er blevet betroet hans midler. Vi skal ikke forsøge at efterligne den utro godsforvalter i at ødsle med vores herres penge. Det får forvalteren ikke ros for. I stedet skal vi bruge vores betroede midler til at glæde andre. Når vi er gavmilde, er vi det på Guds vegne. For det, vi kalder vores, er jo i virkeligheden Guds, som vi er blevet betroet at forvalte.

Udfordringen

Hvad betyder det for din måde at leve dit liv på, at alt det, du synes er dit, i virkeligheden er Guds?